

Уже відомо, хто зі мною буде
Стрічати разом (коли раптом) Судний день.
...В жури обіймах – вічне й перебуде,
Тривожний сон краде слова з пісень...

А потяг мчить удаль, немов шаленець.
Хатки не мріють, а мигтять, мов тіні.
Страшна краса – у ритмі, танці, веремії!
Давно її я не торкалась оком, серцем...

Я відчуваю мій легенький вітер.
І моє листя шелепоче під ногами.
Усе навколо незбагненно справжнє, рідне...
Я нині вдома. Я на ганку біля брами.

* * *

Упав мій сніг, і запах апельсинний
Іде від нього і товче у шибку.
Спускається додолу вечір синій,
Матуся докладає дров у грубку...

Рипить надворі в батька під ногами,
Скриплять старезні ясени крислаті...
Мого дитинства спогад довгожданий!
Упав мій сніг... і проситься до хати.

* * *

Так треба літа, щоб нарешті зігрітись.
Щоб птахом у небо – і якомога вдаль...
Обпікати шкіру в сонячних променях,
Танути у водах, мов сніг на долоні...

Тоді я буду вдосвіта вставати,
Щоб лиш побачити – сходить сонце...
Тоді я буду лягати пізно,
В багатті ловитиму іскрини дня...
Для цього буде останнє літо.
І перше кохання. І вічна любов.